

A detailed illustration of a woman with long, wavy, golden-blonde hair. She has her eyes closed and a serene expression. Her hair is adorned with a crown of thin, bare branches and small yellow leaves. A wolf's head, with brown and grey fur and yellow eyes, is positioned in the lower right, looking towards the left. The background is a dark, dense forest with green foliage and some red flowers at the bottom. The overall mood is mystical and ethereal.

KARINA JANSKÁ

S T E B O U
N A K O N C I
S V E T A

S TEBOU
NA KONCI
SVETA

Karina Janská

S tebou na konci sveta

Copyright © by Karina Janská

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

KARINA JANSKÁ

S TEBOU
NA KONCI
SVETA

ISBN: 978-80-8252-114-9 /2025/

ISBN: 978-80-8252-115-6 ePdf

ISBN: 978-80-8252-116-3 ePub

ISBN: 978-80-8252-117-0 mobi

1. kapitola

Májové slnko sa ukrývalo za tučné mraky a vo vzduchu voňal dážď. Stála som na preplnenej zastávke a dívala sa do nevelkej kaluže pod nohami. V jej odraze sa moja tvár s modrými očami zmenila na smiešnu karikatúru a moje dlhé kučeravé vlasy sa v nej vlnili ako zlatý zamat.

Zdvihla som pohľad a znechutene som si premerala ulicu; ľudia so sklonenými hlavami a s neprítomným výrazom v tvári sa náhlili nevedno kam, akási mamička za sebou ťahala vrieskajúce dvojčky, zopár študentov s mobilmi v ruke ignorovalo ponurosť okolia. Staršie budovy natlačené blízko pri sebe pôsobili sivo a neprístupne. Konečne prišiel autobus a ako vždy aj teraz sa našlo pár „dobrodincov“, ktorí si bezohľadne razili cestu davom, aby si stihli uchmatnúť miesto. Jedna babka celá v čiernom do mňa sotila tak silno až som sa zapotácala, no keď som sa na ňu pozrela, odpoveďou mi bol iba výhražný pohľad a zošúverená ruka zvierajúca bakoľu. Nechala som ju prejsť, čo by som i tak urobila.

V autobuse už nebolo miesto na sedenie, a tak som sa postavila k zadným dverám. Vonku sa náhle spustil lejak, kvapky udierali do okien, v ktorých sa odrážali bledé tváre cestujúcich. Zrazu som za sebou zacítila teplo cudzieho tela. Otočila som sa a ocitla sa tvárou v tvár asi päťdesiatročnému mužovi v čiernej bunde, s polodlhými masnými vlasmi a vráskavou

pokožkou na tvári. Díval sa na mňa, akoby ma chcel zožrať. Skúsila som sa posunúť ďalej, no už nebolo miesta, a tak som bola nútená stáť pred ním. Celú cestu som na krku cítila jeho cigaretový dych zmiešaný s cesnakom, a keď autobus zahol do zákruty, „nechtiac“ sa o mňa obtrel.

„Nech už konečne z toho odporného autobusu vypadnem!“ jačala som v duchu a rátala sekundy, kým dôjdeme na miesto. Keď sa otvorili dvere, vyletela som ani strela a do pľúc som rýchlo nabrala čerstvý vzduch. Asi som do kohosi Narazila, lebo som začula spršku nadávok na svoju adresu. Ani som sa neotočila, ihneď som otvorila dáždník a pustila sa dole ulicou.

Bratislava bolo krásne mesto, ale nie pre mňa. Už odmala som cítila, že som sa narodila na nesprávnom mieste do nesprávnej rodiny. Čierna ovca, čudáčka... Tak ma celý život charakterizovali moje dve dokonalé staršie sestry, lebo som nezapadala do náročných predstáv našich vysokopostavených rodičov. Najhoršie to bolo, keď som im pred rokom oznámila, že končím so štúdiom na právnickej fakulte, aby som sa zamestнала v kvetinarstve a presťahovala k svojmu priateľovi – hudobníkovi. Taký cirkus naše susedstvo zrejme ešte nezažilo.

Mama, zvyčajne uhladená dáma, vrieskala tak, až jej navierali žily na krku.

„Ty nevďačné šteňa! Koľko dievčat na tvojom mieste by bozkávalo rodičom nohy, keby im dávali to, čo my tebe! Žiješ si v luxusnom dome v lukratívnej štvrti, platíme ti univerzitu, môžeš si dovoliť kúpiť čo len chceš, a ty mi oznámiš, že po roku štúdia odchádzaš zo školy, aby si sa zamestнала v nejacom podradnom kvetinarstve, kde budeš obsluhovať ešte podradnejších zákazníkov? Takto ponížiť našu rodinu!“

„Podľa teba sú bežne pracujúci ľudia podradný odpad?“ odvrkla som.

Strelila mi takú facku, až sa mi mozog zatriasol. „Zobuď sa! Ak sa zamestnáš v kvetinárstve, zosmiešniš nás v našich kruhoch!“

Ako veľmi som jej chcela fľochnúť do tváre, že už mám dost tých nadutých V.I.P. tvárí, že už mám po krk trápnych uhladených večierkov, kde každý každého tľapká po pleci a gratuluje si k svojmu „božstvu“, a že už viac nechcem byť opica na gumičke, ktorá jej len slúži k dokonalému imidžu v spoločnosti. Občas sa mi zdalo, že môj otec – známy podnikateľ, a moja matka – žena v domácnosti, závislá od manžela, žijú len preto, aby si pred spoločnosťou udržiavali dokonalý imidž.

Nerob toto, lebo ľudia si niečo pomyslia, nerob hento, lebo ľudia si niečo pomyslia... Sed' ako dáma, vyjadruj sa ako dáma, jedz ako dáma, netvár sa tak kyslo, to sa nepatrí...

Výchova bez lásky, bez pohladenia, bez tepla domova. Zlatá klietka, v ktorej mrzne. Kamarátky mi vždy závideli mojich rodičov; vyzerali ako dvojica modelov z magazínu. Môj otec, vždy draho vyobliekaný, čierne vlasy uhladené, a moja mama, krásna spôsobná blondínka s afektovanými spôsobmi. Nikto však nemohol tušiť, čo sa skrýva pod pozlátkom dokonalosti. Čo na tom, že keď sa zatvorili dvere nášho domu, zavládol chlad a rodičia sa utiahli každý do svojho sveta? Vedeli vo vyšších kruhoch aj to, že môj otec si vydržiaval milenkú? Och, bože, ako veľmi som závidela kamarátkam ich obyčajný život! Matky, ktoré ich ľúbili, pokoj...

Ja som bola neustále zviazaná pravidlami vyšších kruhov. Avšak moje sestry si tento život užívali. Rozmaznané blondín-

ky vyobliekané v luxusnom oblečení, na univerzitu sa vyvá-
žali v drahých autách. Mňa tento život neuspokojoval. Koho
zaujímal, že milujem prírodu, kvetiny, zvieratá? Rastliny, tie
zvláštne bytosti žijúce z vody a slnka, ktorým ak dávate lásku,
kvitnú vám pod rukami... V mysli sa mi vynorila spomienka,
ako som pred ukončením strednej školy oznámila rodičom, že
chcem študovať na prírodovedeckej fakulte.

„Na to zabudni!“ zrušila ma mama. „Musíš byť právnička!
To je atraktívnejšie povolanie, než sa zahrabať vo vedeckom
ústave!“

*Áno! zúrila som vnútri. Aby ľudia na teba ukazovali prstom:
Aha, táto krásna dáma má tri dcéry právničky! Právničky! Viete
si to predstaviť? Och! Aká úžasná rodina!*

V deň, keď som odchádzala z domu, otec, samozrejme, chý-
bal. Vždy sa venoval „pracovným záležitostiam“, o rodinné zá-
ležitosti sa nikdy veľmi nestaral.

„Auto necháš tu! A nedostaneš od nás ani cent!“ vrieskala
za mnou mama, keď som nastupovala do taxíka. Rýchlo som
mrkla na svoj milovaný strieborný Mini Cooper. Niektoré veci
som jednoducho musela vymeniť za pokoj v duši.

„Sprostá krava!“ rozlúčili sa so mnou moje sestry a uštipačne
sa usmiali. Pokrútili ukazovákmi s masívnymi zlatými prsteň-
mi a dodali: „O týždeň nás budeš na kolenách prosiť, aby si sa
mohla vrátiť.“

Lenže týždeň už prešiel a polrok takisto a mne bolo bez
nich úžasne. Žila som si pokojný život so Samuelom v jeho
neveľkom domčeku na okraji mesta a hoci som sa za to vnútri
hanbila, rodina mi vôbec nechýbala. Samuel bol po všetkých
stránkach úžasný. Nezapadal do prísneho spoločenského kó-

dexu mojich rodičov, lebo bol len obyčajným učiteľom klavíra, a oni každého zaradzovali do vrstiev. Vysoká, stredná, chudobná. V ich očiach by sa Samuel radil do strednej, čiže nevyhovujúca partia pre ich dcéru. No v mojich očiach bol skvelý; môj maják na rozbúrenom mori. Teplo z neho sálalo ako z kozuba v mrazivej noci. Jeho domček s malou a útulnou záhradkou sa stal aj mojím domovom. V salóne prijímal študentov na hodiny klavíra a nemal ich málo. Paradoxne, v tomto dome sme sa stretli prvýkrát, keď ma rodičia ako pätnásťročnú doviezli na prvú hodinu klavíra. Vraj by bolo dobré, keby som sa naučila hrať a ľutovali, že ma nepriviedli skôr. Ale nikdy nie je neskoro a možno raz na ich večierku predvediem pred očami ich priateľov hotový koncert! Čo však netušili, bolo, že na hudbu som nemala talent. Klavír ma veľmi rýchlo omrzol, zato mladý učiteľ rozpálil moje mladé chútiky. A tak namiesto cvičenia na klavíri, sme si to na ňom vášnivo rozdávali, a pri každom našom pohybe sa ozývali falošné tóny klávesníc. Cítila som sa ako rebelka. Bola to akási pomsta rodičom za to, že ma neustále nútili robiť niečo, čo som nechcela.

Lenže po čase sme sa do seba so Samuelom zaľúbili, a keď rodičia zistili, že hodiny klavíra k ničomu nevedú, lebo nedokážem zahrať ani základné tóny, dlho mi nadávali do neschopných až mi nakoniec tie hodiny zarazili. So Samuelom sme sa však tajne stretávali aj naďalej a náš vzťah pretrval roky...

Z myšlienok ma náhle vytrhol silnejúci dážď, ktorý neúprosne útočil na okolitý svet. Pochmúrna ulica bola vyľudnená, iba sem-tam prefrčalo akési auto. Kráčala som po zablatenom chodníku a približovala sa k nášmu domčeku. Priam som sa vznášala. Dnes je to presne šiesty rok, čo sme so Samuelom

spolu, v kabelke som mala pre neho ukrytý nezvyčajný darček. Predstavovala som si jeho užasnutú tvár, keď ho uvidí, dokonca som dnes odišla z práce skôr, len aby som ho prekvapila. Ešte pár krokov a schúlím sa mu v náručí, celý svet sa zmení na bezpečné miesto a on sa znovu stane mojím záchranným kolesom v mori samoty. Potichu som zastrčila kľúč do zámky, možno práve vyučuje. Po špičkách som vošla do kuchyne s úmyslom počkať, kým skončí a potom som ho plánovala prekvapiť.

V dome panovalo zvláštne ticho. Už som si myslela, že tu nikoho niet, keď vtom sa mi do uší doniesol neomylný zvuk. Zamrzla som a chvíľu načúvala. Ženské stonanie sa stupňovalo a blížilo k vrcholu. Šírilo sa... zo salóna. Srdce sa mi rýchlo rozbúchalo a roztriasli sa mi ruky. Po špičkách som prešla k pootvoreným dverám. Vnútri som zbadala dve nahé postavy. Žena ležala bruchom na klavíri, nohy mala rozkročené a zozadu si ju bral... môj Samuel!

Sledovala som jeho pevné štíhle telo a strapaté čierne vlasy. Oči prevracal od blaženosti. Ona mala tvár otočenú k oknu. Nemusela som ju vidieť, aby som vedela, kto to je. Moja myseľ však odmietala prijať pravdu. Ten výjav bol až príliš bolestivý.

Samuel... Jediný človek na svete, ktorý stál pri mne a ktorému som najviac verila, mi práve vrazil nôž do chrbta. A ona... myslela som si, že sa povraciam. Vzduch sa akoby náhle ochladil a telo mi zahalil mráz. Vnútorňý hlas sa mi škodoradostne vysmieval – *bola si naivná, ak si si myslela, že ťa má rád!*

Zrazu, akoby zacítil moju prítomnosť, sa Samuel otočil.

„Liana! Preboha, čo tu robíš?“

„Ste odporní humusáci!“ Zlomil sa mi hlas.

Žena sa prekvapene strhla a začala sa rýchlo obliekať. Otočila som sa a rozbehla k dverám. Samuel sa pustil za mnou.

„Počkaj! Vysvetlím ti to!“

Vysvetlím ti to – neznášam ten výraz! V každom filme, ak je niekto pristihnutý in flagranti, snaží sa to „vysvetliť“ svojmu partnerovi. Akoby to, čo videli ich partneri, bol len očný klam. Vždy som nad tou scénou krútila hlavou a teraz ju zažívam aj ja! Hrozný pocit, akoby mi zaživa vytrhávali orgány.

Vybehla som na ulicu a Samuel ostal stáť vo dverách so zvädnutou pýchou medzi nohami. Čosi za mnou kričal, ale nepočúvala som ho, bežala som nevedno kam, dažďová voda mi špliechala pod nohami a mračná ma pochmúrne sledovali. Všetko sa skončilo. Stratila som jediného človeka, o ktorom som si myslela, že ma ľúbi.

Odhodila som dáždňik a nastavila tvár studeným kvapkám. Zarevala som k sinavej oblohe a ten výkrik v sebe niesol celú moju bolesť a zúfalstvo oklamanej a zosmiešnenej ženy.

2. kapitola

Svet za oknom sa ponoril do nočnej čierňavy sprevádzanej prudkým dažďom, hromy burácali a blesky hrozivo osvetľovali útulnú hotelovú izbičku. Ponorená do mäkkej postele som skrúšene sledovala svoj najobľúbenejší program National Geographic, lebo iba ten ma dokázal čiastočne zachrániť pred bičom samoty a zúfalstva. Bezmyšlienkovito som sledovala dokumentárny film o nádhernom lese zaliatom slnečnými lúčmi, v ktorom si žili svoj bezstarostný život farebné papagáje. Aká je len príroda krásna...

Vonku sa náhle zabľýskalo a o pár sekúnd zadunel taký silný hrom, až mnou trhlo. Po lícach sa mi spustili slzy a náhle som začula žalostný vzlyk, ktorý sa vydral z môjho hrdla. Nevydržala som to a popustila som uzdu zadržíavanému smútku. Môj hlasný nárek sa miešal so zvukmi búrky.

Prečo som už od útleho detstva cítila, že nepatrím do tohto sveta? Prečo som iná ako všetci v našej rodine?

Dokonca ani moja výška nekorešpondovala s našimi génmi. Všetci - mama, sestry i otec - boli vysokí skoro meter osemdesiat, iba ja som ledva dosiahla meter päťdesiatpäť. Peknú tvár a lesklé vlasy som síce zdedila po mame, ale v kombinácii s mojou výškou a útlou postavou si ma mnohí mýlili s tínedžerkou. Nemala som ani široké lakte, ani aroganciu, ktorou oplývali všetci členovia mojej rodiny. Keď sme spolu niekam

šli, vždy som bola tá tichá, nenápadná, nezaujímavá. Moje sestry si zakaždým vedeli vydobyť pozornosť; telá ako modelky, pekné ostré črty tváre po otcovi a zlato-gaštanové vlasy vždy vyčesané do nejakého sexy účesu. Hlučné, sebavedomé, vedomé si svojho postavenia v spoločnosti a svojej krásy.

Kam som sa hrabala ja? Dvadsaťdvaročná dievčina snívajúca o pokojnom živote v prírode a milujúca všetko živé na tejto planéte? V mojej rodine vládli peniaze, moc, majestátny imidž, luxus. V mojom vnútri sa, naopak, skrývala túžba po obyčajnom rodinnom živote, po nežnom pohladení, ktorého sa mi od matky nikdy nedostalo. Myslela som si, že si so Samuelom vytvorím svoj vysnívaný svet, ale...

Šnúru myšlienok mi náhle pretrhlo vibrovanie mobilu. V prvom momente som sa zľakla, že je to Samuel, ale po dvadsiatich piatich zmeškaných hovoroch a srdcervúcich správach som si ho zablokovala. Na displeji svietilo meno mojej najlepšej kamarátky Rity. Hneď som zodvihla.

„Ahoj,“ zachrapčala som.

„Prosím ťa, kde si? Ten tvoj Don Chuan ťa zháňa ako šialený. Pred chvíľou sa mi zjavil pred dverami celý červený a kázal mi, aby som ho pustila dnu, lebo vraj si je istý, že si u mňa. Jasné, že som ho nepustila, už len z princípu! Nepáčil sa mi jeho povýšenecký tón, pripomenul mi tvojho otca. A tak som ho nechala stáť pekne-krásne za dverami, až kým som mu ich nezabuchla pred nosom! Nikdy som nechápala, ako môžeš žiť s takým debilom, ale ak si dcéry vyberajú chlapov na základe otcovského vzoru, tak mi to dáva logiku!“ vychrlila zo seba.

Rita si nikdy nedávala servítku pred ústa. Možno aj preto som ju mala tak rada.

„Rozišla som sa s ním...“ vyšlo zo mňa potichu.

Z druhej strany sa ozval prekvapený výdych. „Čože? To sa mi snáď sníva! No konečne!“ zajasala napokon. Jej radosť môjmu rozorvanému vnútru vôbec nepomohla. Milovala som ho. Videla som ho inými očami ako ona a hoci mi veľmi ublížil, kdesi v tajnom kútiku duše som stále túžila po jeho objatí.

Vedela som však, že je koniec a nikdy sa už k nemu nevrátim. Síce som sa nemohla hrdiť takou priebojnou povahou, akú mali moje sestry, no i tak som mala jednu vlastnosť, ktorá bola skrytá hlboko v mojom vnútri a ktorú som mala na sebe rada – zaťatosť. Ak raz urobím nejaké rozhodnutie, nikto ma nemôže donútiť zmeniť názor. A ja som sa rozhodla, že viac sa už k Samuelovi nevrátim.

„Liana, kde si? Chcem ťa vidieť!“ Na Zem ma opäť zniesol Ritin hlas.

„Poviem ti, ale nič mu nehovor.“

„Šibe ti? Som šťastná, že si sa ho zbavila!“

Povedala som jej adresu hotela, v ktorom som sa pred pár hodinami ubytovala, a rozlúčili sme sa. Neprešla ani polhodina a už klopala na dvere. Búrka ešte viac pridala na intenzite, ak to bolo vôbec možné.

„Prečo si neprišla ku mne a ubytovala si sa radšej v hoteli? Vieš predsa, že u mňa máš kedykoľvek otvorené dvere!“ zjazdila ma na privítanie. Vtrhla do izby, kabelku odhodila na posteľ a sadla si do kresla.

„Hoci si moja kamoška, nechcem ti zasahovať do súkromia,“ ohradila som sa.

Rita sa uškrnula. Obe sme vedeli, na čo narážam. Dlhé nohy si prekrížila tak, že jej čierna minisukňa takmer odhalila troj-

uholník čiernych nohavičiek, a ako vždy, kozy jej skoro vyskočili z hlbokého výstrihu. Okolo pehovej tváre so špicatým nosom jej poletovali hnedé kučery a priamo na mňa hľadeli jej veľké orieškovohnedé oči. S napätím si zahryzla do plných pier. Rita bola ako zmyselná bohyňa; nebránila sa pozemským radovánkam ani sexu na jednu noc, no nechcela sa viazať a jej krédo bolo – uži si život, pokiaľ si mladá.

Ja som zase túžila po zväzku na celý život a bohémsky štýl života mi naháňal strach. Potrebovala som istotu, lásku, hodnoty, ktoré som nikdy nepoznala a po ktorých som tak túžila. Závidela som Rite jej úžasnú matku, ktorá ju vychovávala sama, presne takú láskavú, akú som si vždy priała. A Rita mi spočiatku závidela môj luxusný život, teda až dovtedy, kým som ju nepriviedla domov, a kým sa na ňu moja matka, sestry a otec nezačali dívať zvrchu.

„Aké súkromie? Kvôli tebe by som išla žiť aj do kláštora, aby sa zo mňa stala mníška, ak by bolo treba!“ skonštatovala a zapalovačom pripálila knôt sviečky na stole. Načiahla sa za vypínačom a zhasla svetlo. Izba sa ponorila do príjemného oranžového šera, na stene sa odrážali odlesky z televízora. Predstava Rity v mníšskej rovnôšate mi vohnala úsmev na pery.

„Vidíš,“ prehovorila láskavým tónom. „Takto je to správne. Usmievaj sa. O nič si neprišla. S takým blbcom by si si len pokazila život. Nechcem do teba vráť, ale asi tuším, čo stalo. Nuž... je lepšie, že si na to prišla teraz ako po svadbe. Keby ste mali deti, bolo by už veľmi ťažké cúvnuť. Vlastne máš šťastie. Vo všetkom zlom vždy nájdeš aj kúsok dobra.“

Hoci mi jej slová nepomohli uľaviť od bolesti, aspoň mi pohladili dušu.

„Som vďačná, že mám takú priateľku, ako si ty,“ vyšlo zo mňa úprimne. Už od začiatku nášho kamarátstva som vedela, že pod bohémским povrchom sa ukrýva výnimočný charakter. Keď prvýkrát vkročila do kvetinárstva kúpiť kyticu ruží k narodeninám svojej matky, niečím ma očarila. Spôsob, akým rozprávala, a energia, ktorú zo seba vyžarovala, vo mne v okamžiku vyvolali pocit dôvery. A hoci sme sa nepriatelili dlho, mali sme dojem, že sa poznáme roky.

„Tiež som rada, že ťa mám,“ odpovedala. „Si taká záhadná, éterická... Dokázala by som si ťa predstaviť ako vílu v lese, lebo tá tvoja posadnutosť prírodou je občas až... prehnaná...“

Usmiala sa a pohľad jej sklúzol na moju najobľúbenejšiu knihu položenú na stole – Veľká kniha o bylinkách. Hoci som ju už aspoň stokrát prečítala, vždy som ju nosila so sebou. Mala v sebe akési čaro, ktoré ma upokojovalo.

„Ale, prosím ťa, prestaň...“ Mávla som rukou a spustila sa na posteľ ako kôpka nešťastia.

„Liana...“ Rita sa ku mne náhle naklonila. „Neostávaj tu sama. Naozaj môžeš prísť ku mne a môžeš zostať, dokedy len budeš chcieť. Poteším sa, že budem mať spoločnosť. Nemíňaj peniaze na hotel, veď v tom kvetinárstve veľa nezarobíš.“

Rita vlastnila kozmetický salón, ktorý jej dobre vynášal, mohla si dovoliť pomôcť kamarátke, ale ja som nechcela zneužívať jej veľkorysosť. Na účte som mala celkom slušnú sumu, svoj podiel dedičstva po babičke, ktorá zomrela pred rokom. Aj keby som nepracovala, vystačila by mi na pár rokov slušného života. Lenže ja som chcela robiť to, čo ma baví. Pracovala som v kvetinárstve a tajne som sa pripravovala na skúšky na prírodovedeckú fakultu, ktoré sa mali konať o pár mesiacov.

Túžila som dosiahnuť svoj sen. Pracovala som, študovala a žila so svojím Samuelom. Vnútro mi skrútila bolesť. Ešte ráno bol môj život úžasný...

Vtom som si spomenula na dar preňho k nášmu výročiu.

„Keď hovoríš o peniazoch, pozri, čím som dnes chcela Samuela prekvapiť.“

Z kabelky som vytiahla bielu podlhovastú obálku a podala ju Rite. Keď do nej nahliadla, zamrzla.

„Letenky do Venezuely?“ civela na mňa s otvorenými ústami.

„Áno, chcela som spolu so Samuelom navštíviť Anjelské vodopády, najvyššie vodopády sveta.“

„Čo si zošalela? Letieť do jednej z najnebezpečnejších krajín sveta, kde už ani zloději nemajú čo krahnúť, a kde vládnu drogové kartely? Kto pri zdravom rozume by sa tam rozhodol dobrovoľne ísť?“ takmer jačala.

„Upokoj sa, veď si všimni, že by sme nešli do Caracasu, ale na ostrov Margarita! Tam je vcelku bezpečne. Len si predstav azúrové pláže, palmy a kolibríky a kanáriký lietajúce voľne okolo ostrova! Tropické rastliny a mušle s perlami, ktoré tam môžeš nájsť a podľa ktorých je pomenovaný ostrov!“

Len čo som to dopovedala, zahrnelo. Predstavila som si, akým blatom a mlákami sa budem musieť zajtra brodiť. Už dávnejšie som si mohla kúpiť auto, ale peniaze som si odkladala na univerzitu. No i tak som napokon nemalú časť z nich investovala na výlet do Venezuely.

Aká som len sprstá, krútila som hlavou. Mohla som si radšej kúpiť nejaké auto z druhej ruky. No v skutočnosti v tom bolo niečo viac; už od detstva som túžila vidieť Anjelské vodopády.

V mysli mi utkvelo, že sú liečivé a majú silu naplniť ľudskú dušu láskou...

„Ach, ty a tvoja príroda! A čo teda urobíš s tými letenkami? Predáš ich?“

Pokrútila som hlavou. „Skúsím, ale už to asi nestihnem. Do Venezuely sme mali letieť už o dva týždne. Samuel je sám sebe pánom, ľahko by si to zariadil v práci a v kvetinárstve mám už všetko dávno dohodnuté. Teraz... asi prepadnú.“

Z vedľajšej izby k nám znenazdajky dolahol akýsi podozrivý buchot. Tresli dvere, ozvalo sa rýchle klopanie podpätkov a iné, ťažšie kroky. A začala sa hádka v cudzom jazyku. Tenké steny sotva tlmili zvuk. Žena čosi vyčítavo šiekala na muža, on huhňavo odpovedal. S Ritou sme sa na seba uškrnuli a pokračovali v rozhovore.

„Bola by škoda, aby si prišla o celý výlet i o toľké peniaze... Chceš predsa vidieť Anjelské vodopády, nie?“

„Áno...“ opatrne som odpovedala, tušiac, kam tým mieri.

„A čo keby sme sa na ten výlet napokon vybrali my dve?“ navrhla s nadšeným úsmevom a teatrálné rozhodila rukami.

„Ešte pred chvíľkou si hovorila, že Venezuela je jedna z najnebezpečnejších krajín sveta. A teraz tam chceš ísť?“ doberala som si ju, i keď som na to nemala bohvieakú náladu.

„Ak pôjdeme na Perlový ostrov, tak áno. A ešte nikdy som si to nerozdala so španielsky hovoriacim chlapom. No len si predstav... Pekný, opálený, veľký a tvrdý...“ Zasnene sa zapozerala do neznáma. Do steny čosi buchlo a zosypalo sa na zem. Zrejme váza. Pokúšali sme sa to ignorovať. Dvojica sa neprestávala vášnivo hádať.

„Prosím ťa, máš v mysli aj niečo iné ako len veľký penis?“

„A mala by som mať?“ spýtala sa vyjavene, akoby prvýkrát v živote počula, že existujú aj iné priority. Za normálnych okolností by som sa rozosmiala, no teraz som na smiech nemala náladu. „Liana, nemôžeš prestať žiť len preto, že si sa rozišla s nejakým chumajom. Máš dve letenky, jeden nesplnený sen a jednu kamarátku, ktorá si túži vrznúť na nočnej pláži. To sú veľmi vážne dôvody, prečo sa rozhodnúť ísť!“

„Ja teda neviem, budem tam na neho stále myslieť...“

„Sľubujem, že na neho ani nepomyslíš! Urobíme si najkrajší výlet nášho života! Len ty, ja a zopár sexi chlapov!“

„Na to zabudni!“

„No dobre. Tak len ja so zopár chlapmi! A ty zatiaľ budeš v mori hľadať tie svoje mušle s perlami!“ udusila smiech. „Ale teraz vážne! Potrebuješ vypnúť! A ja rada vypnem s tebou, ale musíš sa nastáhovať ku mne, teda aspoň kým pre teba nenájdem riešenie. Nenechám ťa samu v tomto príšernom hoteli!“

Hádka vo vedľajšej izbe zrazu stíchla. Spýtavo sme sa na seba pozreli, keď vtom sa ozvalo vŕzganie postele, ktorá navyše začala narážať do stien. Prevrátili sme oči.

„Dobre,“ nechala som sa presvedčiť. „Pôjdeme do Venezuely a na chvíľu sa k tebe nastáhujem!“

„Dobré dievča!“ Rita sa na mňa spokojne usmiala.

3. kapitola

Prešli dva divoké týždne, odkedy som sa nastahovala k Rite. Samuel chodieval do kvetinárstva takmer každý deň a žobronil, aby som sa k nemu vrátila, vraj ho mrzí, čo urobil a do konca života mi už bude verný. Moja zaťatosť ma ochránila; i keď moje vnútro pišťalo po jeho prítomnosti, jeho vôni, jemnom zamatovom hlase, od svojho rozhodnutia som neupustila. Tušila som, že ak by som sa rozhodla pre život s ním, nikdy by ma neprestal podvádzať s mladými študentkami, vždy by sa našli také, ktoré by mu zohriali lono.

Pred pár dňami mi dokonca sľúbil, že ak sa vrátim, kúpi mi mačiatko, po ktorom som tak dlho túžila, a ktoré doteraz tvrdohlavo odmietal, lebo on, na rozdiel odo mňa, zvieratá nemal rád a príroda mu nič nehovorila. Keď som odmietla aj túto ponuku, rozzúrila sa, začal mi nadávať do namyslenej dievčinky z bohatej rodiny, ktorá nad všetkým len ohŕňa nosom, a ktorá si už nikdy nenájde takého úžasného muža ako je on.

Na jazyk sa mi tisla kopa sprostých slov, ale rozhodla som sa mu otočiť chrbtom a zostať ticho. Keď zistil, že mnou nič nepohne, počastoval ma ešte jedným sprostým slovom a odišiel. Navždy.

V Ritinom byte som sa cítila bezpečne. Bola práve noc, keď ku mne z vedľajšej izby doľahlo Ritino krátke mrmlanie. Zrejme sa jej snívalo s niečím... tvrdým. Dnes ráno mala isto neja-

kú návštevu, lebo keď som sa vrátila z práce, v drese som našla dva vínové poháre a prázdnu škatuľu od bonboniéry. No i tak som nedokázala pochopiť, ako môže tak pokojne spať, keď už zajtra na obed odlietame do Venezuely. Ja som bola ako na ihlách.

V prítomí sa vynímala batožina pri dverách, ktorú sme si pripravili už pred dvomi dňami, a znova som pocítila motýle v žalúdku. Telo mi horelo vzrušením, ovládla ma akási netrepezlivosť, ktorá chcela pohnať čas, aby sme sa konečne mohli pustiť za dobrodružstvom. Ritin jednoizbový byt bol malý, no zato útulný, plný izbových rastlín, veľkých i malých, cítila som sa tu ako v raji. Ležala som na rozkladacom kresle v kuchyni a hľadela do okna, z ktorého sa na mňa usmievala strieborná tvár mesiaca, visiaca na indigovej oblohe posiatej miliónmi trblietavých diamantov. Božské ticho prerušovalo iba slabučké vrčanie chladničky.

Do ruky som vzala mobil a začala surfovať po internete. Moju pozornosť náhle pritiahol názov: *Ako si do života pritiahnuť veci, po ktorých túžite? Ako správne manifestovať a splniť si svoje sny?*

Ťukla som na článok a otvorila sa mi nová dimenzia poznatkov. Téma o získaní vecí, po ktorých túžime, ma veľmi zaujala, preto som si hodinu študovala rady skúsených. Náhle ma prepadlo nutkanie urobiť čosi nadpozemské.

Vstala som, z kuchynského stola som schmatla sviečku a posadila som sa na koberček pri kresle. Rita sviečky zbožňovala, v byte ich mala takmer všade, dokonca aj v kúpeľni. Škrtila som zápalkou a o pár sekúnd sa už vo vzduchu vznášalo jemné ohnivé svetielko.

Netušila som prečo, možno to bolo pokročilou hodinou a miernou ospalosťou, ale zrazu som si spomenula na svoj dávny sen: v čase, keď dievčatá v mojom veku túžili po nádhernom princovi a živote v honosnom zámku, ja som si pria-la žiť v tajomnom lese s krásnym mladíkom. Bývali by sme v domčeku pri jazere, ktorý mal v sebe čosi čarovné.

Sivé drevené steny pokryté popínavým brečtanom splývali s prírodou a na verande s hojdačím kreslom a vázičkou les-ných kvetov vládol magický pokoj. Z okraja verandy by sa na-skytal výhľad na útulné mólo, tiahnuce sa do krištáľovo čistej vody jazera. Pri móle sa na hladine ticho hojdal drevený čln, odrážajúci farby neba a vody. Každý deň by sme sa túlili po lese a odhaľovali tajomstvá prírody. Milovali by sme jeden druhého až do smrti.

Náhle som sa rozosmiala nad absurditou tohto sna. Bola som predsa už dospelá a len prednedávnom som na vlastnej koži zistila, že rozprávkové vzťahy neexistujú. No i tak to bola prvá vec, ktorá mi prišla na um, keď ma článok nabádal, aby som si premyslela, čo chcem manifestovať.

A tak som zatvorila oči, začala zhlboka dýchať a po chvíli som sa skutočne ponorila do zvláštneho vnútorného pokoja. V mojich predstavách sa vynoril les, nevelký drevený dom a vysoký krásny muž s plavými vlasmi, ktorý mi otváral náruč. Sálalo z neho bezpečie, láska, cítila som, že ma miluje celou svojou bytosťou. Bolo to zvláštne; nevidela som mu celkom do tváre a všetky obrysy okolo mňa boli jemne rozmazané, vyso-ké stromy sa zvláštne triasli, ale cítila som sa nádherne.

Túžila som sa tomu mužovi schúliť v náručí, vysielala som k nemu silné vlny lásky. Keď som však urobila krok vpred, ví-

zia sa rozplynula a ja som sa znovu ocitla na podlahe v kuchyni s plápolajúcou sviečkou pri prekrížených nohách.

„Čo to stvárať?“ zašepkala som sama pre seba a náhle som sa cítila smiešne. Ešteže ma nevidela Rita, isto by si ma doberala. Sfúkla som sviečku, voskový pach zamoril kuchyňu a ľahla som si späť do kresla. Zabudla som na svoj sen ešte skôr, než som privrela oči.

Musím si oddýchnuť, musím sa vyspať, zajtra nás čaká náročný deň, opakovala som si v duchu dovtedy, kým som neupadla do sladkého prázdna.

Noc sa preklenula do dňa a my sme zaspali. Cítila som to tesne predtým, než som sa prebudila. Srdce sa mi rozbúšilo na plné obrátky. Vyskočila som z postele a hneď som podišla k Rite. „Rita, vstávaj!“

„Hmmm... ešte chvíľu,“ zamrmlala ospalým hlasom.

„Akú chvíľu? Už o dve hodiny nám odlieta lietadlo! Mali sme byť dávno na letisku!“

„Čože?“ Zrazu sa celkom prebudila. Po ospalosti ani slychu.

„Pozri, už je desať hodín!“ ukazovala som na nástenné hodiny.

„Nestresuj! To stihneme!“ Vyskočila z postele ako srna a obe sme sa v rekordnom čase pripravili na odchod.

Keď sme za sebou zatvorili dvere jej bytu, Rita sa s ním symbolicky rozlúčila. „O dva týždne som späť!“

Ach... keby len tušila...